

kunde regjere Staten paa en forstandig og ordentlig Maade, hvad man i Virkeligheden ikke kan efter midlertidige Finanslove; naar man skal holde sig til det, der er de løbende Udgifter, staa mangfoldige Ting i Virkeligheden stille. Det kunde nu endda være det Samme, naar det var for Maaneber og kun en enkelt Gang, men i 15 Aar have vi væsentligt her i Landet levet af midlertidige Finanslove. Jeg veed ikke, hvad de Herrers Mening er i saa Henseende. Jeg kender kun min, og det er den, at jeg under ingen mulige Omstændigheder paa et senere Stadium — jeg undtager idag — stemmer for en midlertidig Finanslov. Man kunde sige: Hvorfor gjør Du det da ikke idag? Jeg skal sige mine Grunde. Saadant Noget maa vides i rette Tid. Det maa have Leilighed til at kunne gjøre sin Virkning, men det kan det ikke have, da Finansloven — eller rettere den 5te midlertidige Finanslov i de sidste 12 Maaneber — er udløben imorgen. Utsaa er der ikke Tid til at tænke over Følgerne eller rettere til at tage under Overveelse, hvad man skulde gjøre, naar man er sikker paa, at der ikke vil blive Tale om Vedtagelse af en midlertidig Finanslov; og dernæst vilde jeg heller ikke, da Regjeringen nu har forelagt Forslaget, og jeg baade ønsker at støtte den og hviagter Regjeringen, gjøre Noget, som kan opfattes som en Demonstration imod den; men jeg vil i rette Tid sige, og jeg haaber at Flere ville slutte sig dertil, at det er sidste Gang, at jeg i dette Thing, forsaavidt jeg særdeles skulde have den Ære at sidde her, stemmer for en midlertidig Finanslov, og det er min fulde og inderste Overbevisning, at før der her kommer et Flertal for dette, komme vi ikke ud af det utiladelige Uføre, den Gächis, for at bruge et fremmed Ord, hvori vi befinde os.

Clausager: Det var ikke min Hensigt at tage Ordet ved dette lille Lovforslags Behandling; men efter de Udtalelser, som vi nu have hørt af den ærede foregaaende Taler, kan jeg dog ikke undlade at sige et Par korte Bemærkninger til. Jeg skulde saa fuldt som Nogen glæde mig, om det for Fremtiden maatte kunne lykkes, at man her i Landet kom ind i saa regelmæssige Tilstande, at man kunde være fri for en Gjentakelse af de — jeg indrømmer det — maatte altsor ofte benyttede midlertidige Finanslove; men for at det kan ske, er det min Betragtning, at man maa komme til — jeg skal nævne det med et oftere benyttet Ord — en nok saa ret benyttet Form for den hele parlamentariske Stilling i vort konstitutionelle Liv. Den Anvisning, som den ærede Taler gav paa Benyttelsen af provisoriske Finanslove, hvor- efter han mente, at Staten kunde styres fornuftig og rimeligt, skal jeg ikke tillade mig nærmere at drøfte. Kun skal jeg tilføje, at, ihvorvel jeg indrømmer, at vor Forfatning ikke særlig nævner eller

omtaler midlertidige Finanslove, saa kan jeg for min Del endnu mindre indrømme, at den giver Anvisning paa nogen ordinær Brug af provisoriske Finanslove. Den nævner ganske vist provisoriske Finanslove som en Mulighed under særdeles paatrængende Omstændigheder. Dette er imidlertid Et, og et Andet er, at provisoriske Love skulde være endog saa nogenlunde regelmæssig anvendelige i Tilfælde af, at Thingene i den nødvendige Tidsfrist ikke kunne blive enige om en Finanslov. Jeg skal derfor kun gjentagende betone, at, ihvorvel jeg for min Del er villig til at indrømme, at midlertidige Finanslove ikke gjerne bør være det Regelmæssige eller Normale, er jeg endnu mindre tilbøielig til at antage, at provisoriske Finanslove ville være et heldigt Expedient i Mangel af Finanslovens Givelse inden den yderste Tidsfrist. Jeg tror, at det Exempel, vi have havt paa provisoriske Finansloves Givelse, har fyldt os Alle — ja, jeg havde nær brugt et stærkt Udtryk; men jeg skal bruge et meget modificeret — med saa liden Behagelighed i Retning af at faae det gjentaget, at jeg tror, at man dog saa hellere, naar man ikke har Finansloven givet i rette Tid, maa nøjes med det Middel, man oftere har benyttet sig af, nemlig en af begge Rigsdagens Afdelinger vedtagen Bevilling. Jeg skal afholde mig fra videre Udtalelser; jeg tror, at de Ord, som jeg her har udtalt, ville være tilstrækkelige til at give Thinget et Indtryk af de Stemninger, som have opfyldt mig.

Fallesen: Jeg er fuldstændig enig med det ærede Medlem i, at provisoriske Finanslove ere noget høist Uheldigt, og jeg tror ogsaa at have udtrykt det tilstrækkelig ved, hvad jeg før udtalte. Jeg sagde, at naar man ikke kan faae en midlertidig Finanslov, saa har man en meget stærkt Tvang paa sig til at se at blive enig, og naar man saa ikke bliver enig, og det bliver nødvendigt at tage en provisorisk Finanslov, saa er Skylden hos den, hos hvem Skylden bør være, og ikke hos Regjeringen. Det, synes jeg, er soleklart, at naar Thingene ikke ville blive enige, saa sige de derved: Det er vor Villie at faae en provisorisk Finanslov. Jeg ønsker ikke en provisorisk Finanslov, jeg ønsker, at Thingene skulle blive enige, men netop for at fremfalde denne Enighed ønsker jeg at blive af med de midlertidige Finanslove, som gjøre, at man ikke trækker sig saa langt eller viser den Beloville, som man skulde, i et Vælgesudvalg.

Fermansen: Jeg vil gjøre en Bemærkning til, hvad der blev anført fra det ærede 2det Medlem for 11te Kred (Clausager), at det er mig ikke bekendt, at der nogetsteds i Grundloven ydes Hjemmel for provisoriske Finanslove, men vistnok for provisoriske Love. Til den første ærede Taler (Fallesen) vil jeg bemærke, at dersom vi